

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ .

مبتدا م، اليه ↓ صله خبر
جار و مجرور

(2) عبارت بعد از اسم موصول را صله ی موصول می نامیم که هیچ گاه نقش محسوب نمی شود. (صله، وله!!)

(3) المؤمنون الذين يعملون الأعمال التي إلى الجنة مفلحون .

جمع غیر انسان

1. يذهبهم 2. تذهبهم 3. يذهبونهم 4. تذهبها

اسم ال دار + اسم موصول فاص ← صفت (ای كه)

الرجل الذي ← مردی كه الشجرات التي ← درختانی كه

عرب (1)

تذکره! هرگاه اسم موصول خاص بعد از یک اسم معرفه (به ویژه اسم ال دار) بیاید، در این شرایط اسم موصول

خاص دیگر معنی «کسی که یا کسانی» که نمی دهد، بلکه معنی «که یا ایکه» می دهد.

(4) انواع من و انواع ما

1. استفهام (پرسشی) قالت معلّمة: من فهّمت هذا الدّرس!

2. موصول: اگر 2 فعل نباشد موصول است. ساعدي من يزرع .

موصول (فاعل)

جواب شرط

فعل شرط

3. شرط: اگر بعد از من دو فعل باشد.

من يعمل مثقال ذرة خيراً يره .

(2)

شرط (1)

(مبتدا)

انواع
من

- انواع ما
1. استفهام عیناً راه تشخیص مانند انواع مَن است.
 2. موصول أنْفِقُوا مِمَّا تَحَبُّونَ .
 3. شرط مَا تَفْعَلُوا مِّنْ خَيْرٍ ، يَعْلَمُهُ اللَّهُ .
 4. نفی (حرف) ← ما + فعل ← منفی کننده معنی
 5. کافه (حرف) ← إِنْ / أَنْ + ما ← إِنَّمَا / أَمَّا
 6. تعجب (انسانی) ← ما + أفعل ← ما أَجْمَلُ الطَّبِيعَةَ ! (چه طبیعت زیبایی!)

تذکر! بهترین راه تشخیص انواع (مَن و ما) ترجمه ی فارسی است.

(5) بسیار کلیدی! اگر معنی مَن و ما ← کسی است که ، کسانی هستند که
چیزی است که ، چیزهایی هستند که

100٪ نقش مَن و ما خیر می باشد.

(6) یادآوری قاعده ی عرب (1) : اگر مرجع موصول جمع غیر انسان باشد همواره آن را مفرد مؤنث می آوریم.

(7) تطابق مرجع با موصول : دقت کنید هر موصولی که در جمله می آید به یک اسم بر می گردد که آن اسم را مرجع موصول می خوانیم. همواره مرجع موصول با موصول در صیغه باید مطابق باشد.

رأيتُ يُصَلِّانِ .

(1) الّذی (2) اللّذان (3) اللّذین ✓ (4) الّذین

❖ مبنی و معرب

مبنی و معرب یکی از ویژگی های صرفی مخصوص تمام کلمات (اسم، فعل و حرف) محسوب می شود که باید به بررسی آن پردازیم.

کلمه ی مبنی: کلماتی که تحت شرایط اعرابی مختلف، اعراب آنها تغییر نمی کند را کلمات مبنی می گویند. مثل هُوَ.

کلمه ی معرب: کلماتی که تحت شرایط مختلف اعرابی، اعراب آنها تغییر می کند را کلمات معرب گویند. مثل علی. ذَهَبَ عَلِيٌّ. رَأَيْتُ عَلِيًّا.

اکنون باید بررسی کنیم از بین اسم ها، فعل ها و حروف کدام مبنی و کدام معرب می باشد.

۱. تمام ضمائر	اسم های مبنی
۲. اسم اشاره	
۳. اسم موصول	
۴. اسم استفهام	
۵. اسم لای نفی جنس (مبنی بر فتح)	
۶. منادای علم، منادای نکره ی مقصوره ← (مبنی بر ضم)	
۷. ۱۴ صیغه ی ماضی همگی مبنی می باشند.	فعل های مبنی
۸. در مضارع صیغه های ۶ و ۱۲ مبنی هستند.	
۹. در امر مخاطب هر ۶ صیغه ی امر مخاطب مبنی هستند. (در بقیه ی صیغه های امر فقط صیغه ی ۶ مبنی است. (لِيَذْهَبَنَّ))	

❖ حروف همگی مبنی هستند. (بدانید هَل و أ حرف استفهام محسوب می شوند).